

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2019 roku, Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa W. N. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę:

1. oddalił powództwo,
2. nie obciążył powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego,
3. obciążył Skarb Państwa – Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając orzeczenie w części oddalającej powództwo o zasądzenie renty co do kwoty 590 zł miesięcznie od dnia 1 czerwca 2019 roku i na przyszłość wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności.

Zaskarżonemu orzeczeniu apelujący zarzucił:

1. naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, mianowicie art. 229 k.p.c. poprzez jego pominięcie i przyjęcie, iż powód powinien był przeprowadzić dowody również co do okoliczności przyznanych przez stronę pozwaną uznającą wprost zasadność wypłaty na rzecz powoda rent w łącznej wysokości po 590 zł miesięcznie podczas, gdy z treści tej normy wynika, iż okoliczności przyznane nie wymagają dowodzenia, co doprowadziło do oddalenia powództwa w zaskarżonej części,
2. naruszenie prawa materialnego, mianowicie art. 444 § 1 i 2 k.c. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż dobrowolne wypłaty rent przez ubezpieczyciela skutkują brakiem możliwości uzyskania przez poszkodowanego tytułu egzekucyjnego zasądzającego należne renty w wykazanej wysokości na przyszłość.

Wobec podniesionych zarzutów apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda renty z tytułu zwiększonych potrzeb w wysokości po 184 zł miesięcznie oraz renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy zarobkowej w kwocie 406 zł miesięcznie od dnia 1 czerwca 2019 roku i na przyszłość płatnych z góry do 10-go dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek rat w przeszłości.

Nadto wniósł o nieobciążanie powoda kosztami procesu na rzecz pozwanego i obciążenie Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi nieuiszczonymi kosztami sądowymi. Dodatkowo wniósł o zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za postępowanie przed Sądem II instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest uzasadniona, co skutkuje zmianą zaskarżonego orzeczenia.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy istotne w sprawie, Sąd Okręgowy podziela, przyjmując za własne.

Na wstępie wypada wskazać, że zgodnie z art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Za fakty przyznane uznaje się jednakże fakty podawane przez jedną stronę i potwierdzone jako zgodne z prawdą przez stronę przeciwną w drodze wyraźnego

oświadczenia wiedzy (przyznania) złożonego w każdym stadium postępowania bądź pisemnie bądź ustnie do protokołu. Przyznanie faktu sprowadza się zatem do oświadczenia wiedzy strony, że twierdzenie jej przeciwnika procesowego odpowiada rzeczywistości. Jest ono czynnością procesową jednostronną i jej adresatem jest organ rozstrzygający. Jak podkreśla się w doktrynie, wiąże się ono ściśle z określonym podmiotem, co oznacza, że dokonane przez jednego ze współuczestników przyznanie nie ma bezpośredniego wpływu na sytuację pozostałych współuczestników, bez względu na charakter współuczestnictwa.

Ma rację skarżący, że okoliczności uzasadniające wysokość renty zostały przyznane przez pozwanego i nie wymagały dowodzenia, jednakże nie one stanowiły istotę sporu. Pozwany bowiem zajmował stanowisko, że wobec uiszczenia rat renty dobrowolnie, wyrokowanie w sprawie nie jest uzasadnione.

W niniejszej sprawie źródłem obowiązku strony pozwanej zapłaty powodowi renty, jest przepis art. 444 § 2 k.c. Zgodnie z jego treścią, jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. Przysługująca na podstawie art. 444 § 2 k.c. renta z tytułu utraty zdolności do pracy powinna rekompensować poszkodowanemu uszczerbek, który wskutek uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia powstał w jego dochodach z tytułu pracy zarobkowej lub prowadzonej działalności gospodarczej. Uszczerbek ten będzie równy różnicy między hipotetycznymi dochodami, które poszkodowany osiągałby, gdyby nie doszło do wypadku a dochodami, które uzyskuje, będąc poszkodowanym, uwzględniając także świadczenia otrzymywane z tytułu ubezpieczenia społecznego.

Jak wskazuje zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwany wypłacał dobrowolnie kwotę 590 zł tytułem renty. Wysokość powyższej kwoty została na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego prawidłowo uzasadniona przez powoda.

W konsekwencji powyższego, skarżący słusznie zauważa, że Sąd Rejonowy winien zasądzić mu rentę w wysokości przyznanej przez pozwanego, bowiem w tym zakresie pozwany uznał roszczenie, dokonując dobrowolnych wypłat. Należy zaznaczyć, iż wbrew twierdzeniom pozwanego, stron nie wiązała ugoda pozasądowa, bowiem dokonując podwyższeń renty na przestrzeni wielu lat, strona pozwana czyniła to jednostronnie, dokonując nowych ustaleń.

Skoro powód posiada uprawnienie do wystąpienia na drogę sądową w celu zabezpieczenia roszczeń na przyszłość, Sąd Rejonowy winien uznać roszczenie w zakresie przyznanym przez pozwanego za wykazane.

Innymi słowy, powód skorzystał z przysługującego mu uprawnienia do żądania wydania tytułu wykonawczego w zakresie przyznanym przez stronę przeciwną, zabezpieczając swoje interesy i likwidując niepewność co do wypłacania renty w powyższej kwocie przez pozwanego w przyszłości. Tym samym żądanie pozwu w tym zakresie należy uznać za uzasadnione.

Mając na uwadze powyższą argumentację oraz uwzględniając zarzuty podniesione przez powoda w apelacji, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził na rzecz powoda dochodzoną od pozwanego rentę w wysokości po 590 złotych miesięcznie, płatną w terminie do 10. dnia każdego miesiąca, poczynając od 1 czerwca 2019 roku i na przyszłość, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat. Na powyższą kwotę renty składają się: kwota 184 zł miesięcznie z tytułu zwiększonych potrzeb oraz 406 zł miesięcznie z tytułu częściowej utraty zdolności do pracy zarobkowej. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach postępowania drugoinstancyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Wobec uwzględnienia apelacji w całości, Sąd zasądził od strony pozwanej jako przegrywającej na rzecz powoda jako strony wygrywającej kwotę 1 254 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, na którą złożyły się: opłata sądowa od apelacji w kwocie 354 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w osobie adwokata ustalone na podstawie § 2

punkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 punkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) w kwocie 900 złotych.